

Κ.Δ.Β.Μ.Π.Α. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ - ΘΕΡΜΟΥ

Κ.Δ.Β.Μ.Π.Α. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ - ΘΕΡΜΟΥ

Δάσος - «Το κάλεσμα της φύσης»

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ, ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

ISBN 978-960-98899-5-7

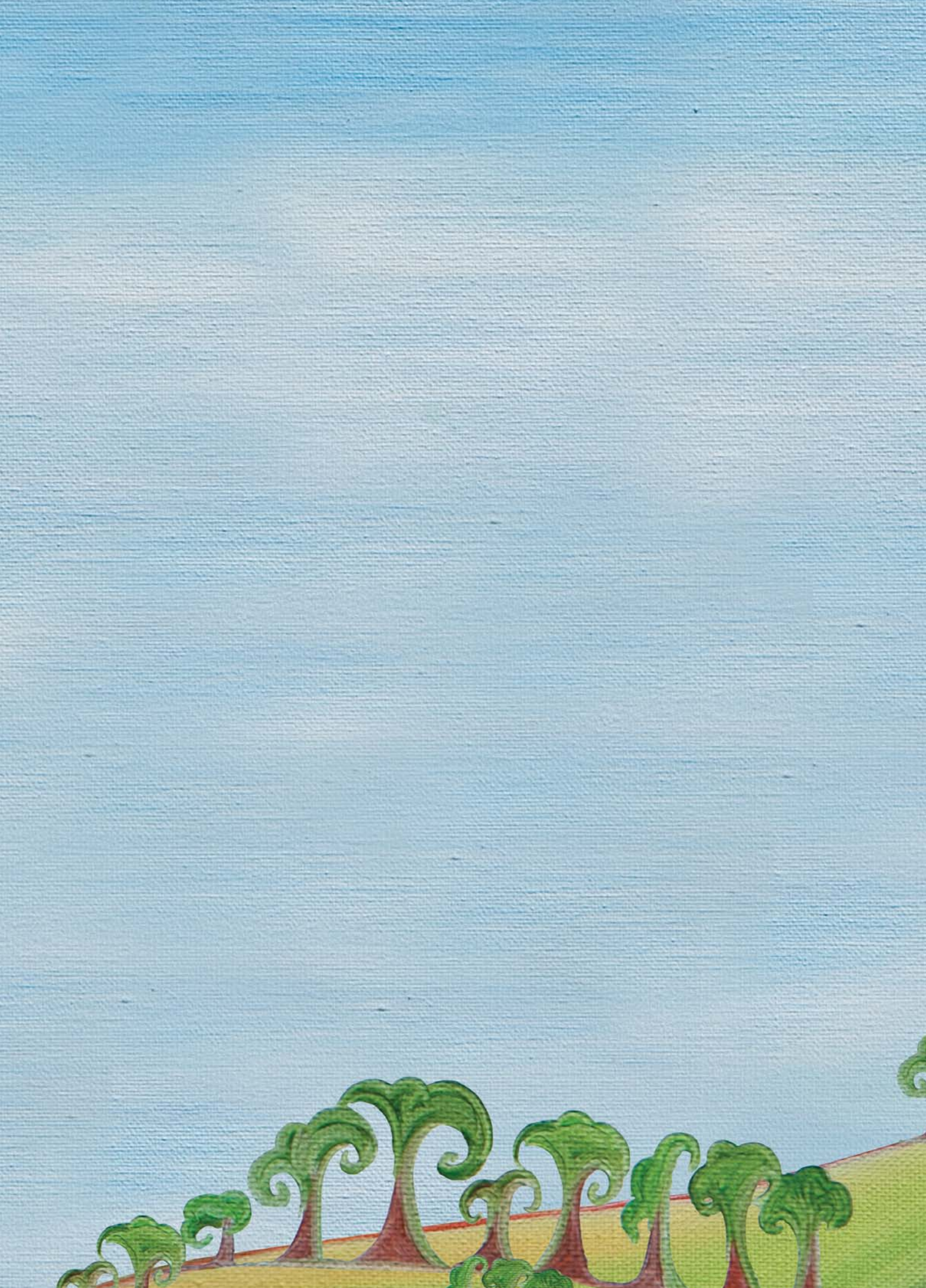
Δάσος

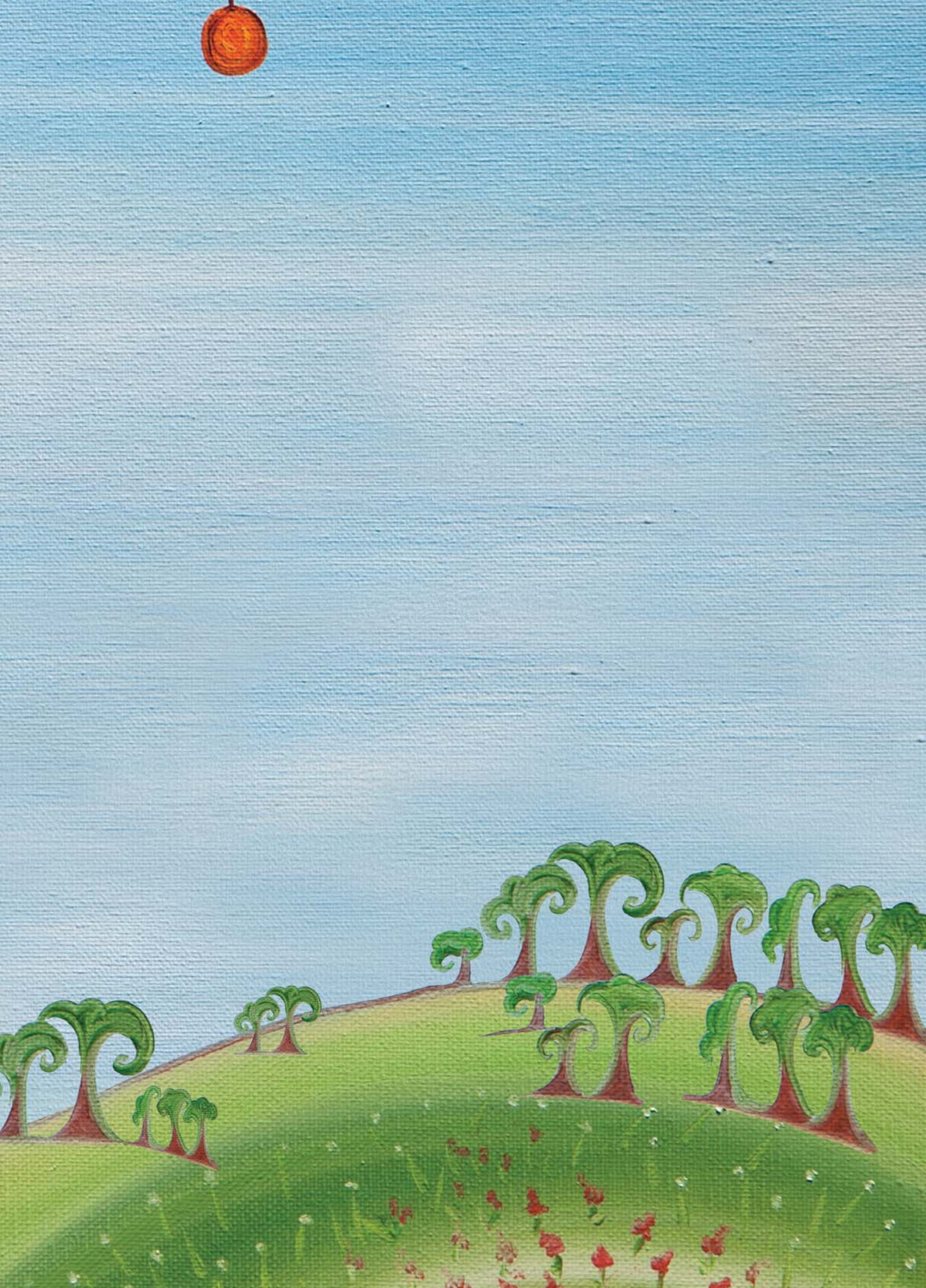
«Το κάλεσμα της φύσης»

ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΕΙΦΟΡΙΑ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ - ΘΕΡΜΟΥ

Ι.Π.ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2013

© Copyright
Κέντρο Δια Βίου Μάθησης για το
Περιβάλλον και την Αειφορία Μεσολογγίου - Θέρμου
Όλγα Γιαννακογεώργου
Ι.Π.Μεσολογγίου

Συγγραφικά κείμενα - Διορθώσεις:
Όλγα Γιαννακογεώργου
Φιλολογος
Υπεύθυνη Κ.Δ.Β.Μ.Π.Α. Μεσολογγίου-Θέρμου

Εικονογράφηση:
Ευαγγελία Τσώνη
Ζωγράφος-Αγιογράφος

Δημιουργική Επιμέλεια - Σελιδοποίηση:
Σταύρος Σαπλσούρας

Παραγωγή:
Σαπλσούρας Μιχάλης
Λ. Βύρωνα 15 - Μεσολόγγι
e-mail:smartco@otenet.gr

ISBN: 978-960-98899-5-7

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ, ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ
ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ Δ/ΝΣΗ Π/ΘΜΙΑΣ & Δ/ΘΜΙΑΣ ΕΚΠ/ΣΗΣ
ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
Κ.Δ.Β.Μ.Π.Α. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ - ΘΕΡΜΟΥ

Το παρόν εκπονήθηκε στο Πλαίσιο της πράξης "Δράσεις Δια Βίου Μάθησης για το Περιβάλλον και την Αειφορία" μέσω του Επιχειρησιακού Προγράμματος "Εκπαίδευση και Δια Βίου Μάθηση" με την συγχρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο-Ε.Κ.Τ. και Εθνικών Πόρων.

Δάσος

«Το κάλεσμα της φύσης»

ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΕΙΦΟΡΙΑ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ - ΘΕΡΜΟΥ
Ι.Π.ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2013

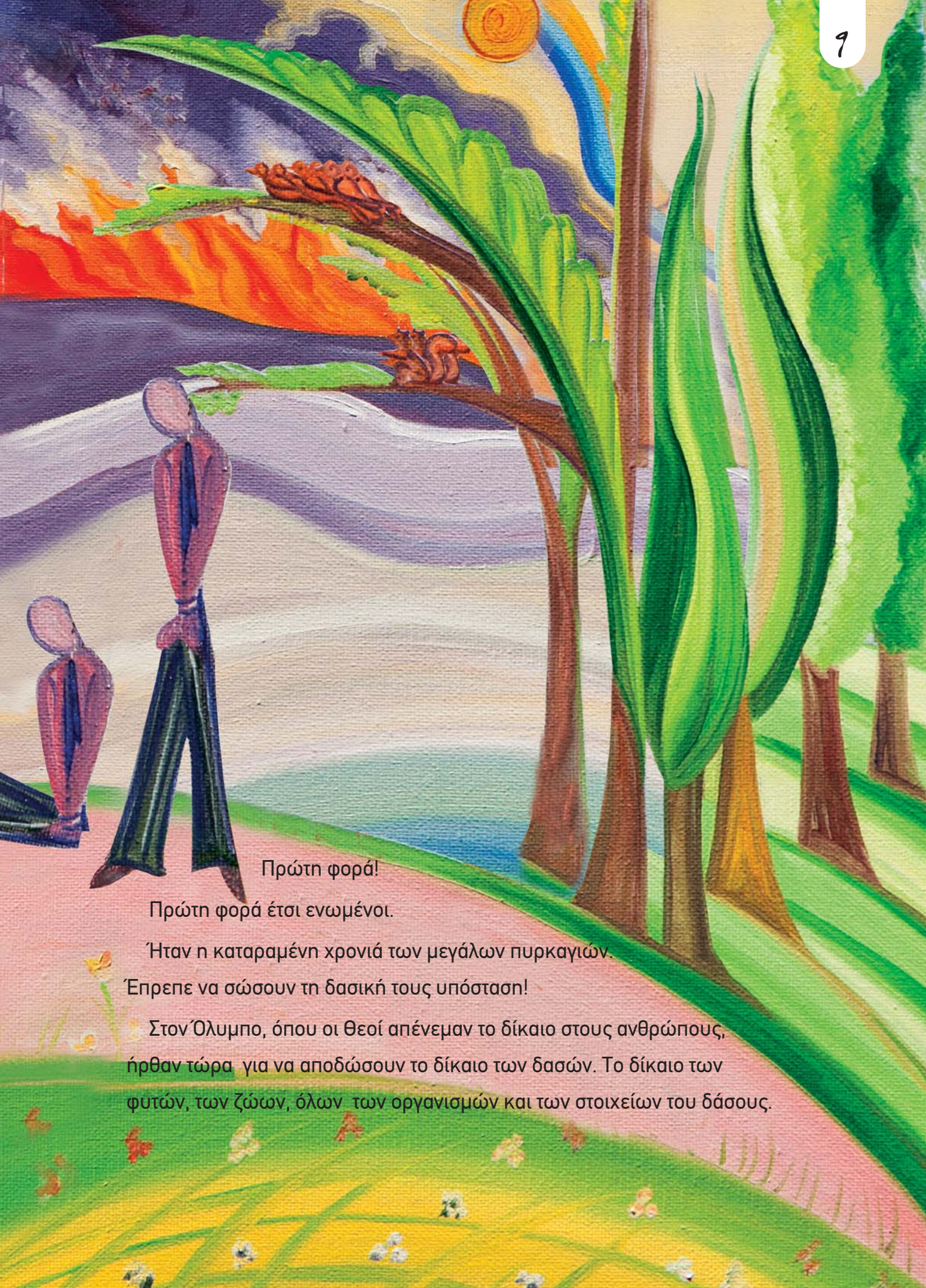
«Ο

λοι θα παρουσιαστούν!» Η εντολή ήταν σαφής και αμετάκλητη. Φυτά όλων των διαπλάσεων, είδη που σπάνιζαν και άλλα που κινδύνευαν με αφανισμό, δέντρα πανύψηλα έφτασαν, φέρνοντας κομμάτι σύννεφο και καθαρό αέρα. Τη λάμψη του ήλιου χάραμα και τη δροσιά της νύχτας. Άνθη, ευωδιές της άνοιξης, καρπούς της αφθονίας.

Απ' το βασίλειο των πουλιών και απ' όλες τις γενιές των ζώων έφτασαν, γνωρίζοντας το κρίσιμο της ώρας. Και έφεραν μαζί και τους μικρούς, πιο αγαπητούς απ' όλους, ακούραστους εργάτες, που οργώνουν την ύλη της ζωής και απ' την αρχή τη δίνουν: σκαθάρια, γαιοσκώληκες, έντομα, σαλιγκάρια... σ' ακολουθία ταπεινή, συμμετοχοί στη δίνη. Κι έσυραν μαζί και γη, κομμάτι απ' τις πλαγιές τους, έδαφος και πετρώματα, να δείξουν πού κρατιούνται αυτά και πού στεριώνει η φύση.

Πρώτη φορά!

Πρώτη φορά έτσι ενωμένοι.

Ήταν η καταραμένη χρονιά των μεγάλων πυρκαγιών.
Έπρεπε να σώσουν τη δασική τους υπόσταση!

Στον Όλυμπο, όπου οι θεοί απένεμαν το δίκαιο στους ανθρώπους,
ήρθαν τώρα για να αποδώσουν το δίκαιο των δασών. Το δίκαιο των
φυτών, των ζώων, όλων των οργανισμών και των στοιχείων του δάσους.

«Κι άλλες φορές στο παρελθόν δοκιμαστήκαμε!

Δεχτήκαμε αιφνίδιες επιδρομές εντόμων. Μέσα σε λίγα χρόνια πανέμορφες πλαγιές μας παραδόθηκαν. Μικρόβια παθογόνα αφάνισαν γενιές μας, απομυζώντας τους χυμούς των δέντρων μας, λυγίζοντας αγέρωχους μαχητές μας, δοκιμασμένους στα πιο ψυχρά και παγωμένα ύψη!»

Οι Δρυμοί κατέφτασαν αποφασισμένοι να υπερασπίσουν τα δίκαιά τους. Τόσα χρόνια, με νύχια και με δόντια κατάφεραν ν' αντέξουν, να μείνουν ανεπηρέαστοι απ' τις ανθρώπινες πιέσεις. Διατήρησαν μεγάλους πληθυσμούς και ποικιλία ειδών, κι ήρθαν τώρα εδώ για να βρουν τους αυτουργούς, τους δήμευς. Εκείνους που αποφάσισαν γι' αυτούς χωρίς αυτούς. Να τους σταματήσουν! Ό,τι κι αν είχαν στο μυαλό τους. Να τους αποκλείσουν για πάντα από το βασίλειο των δασών.

Έπρεπε να πάρουν μέτρα αυστηρά για να σωθούν, αλλιώς κινδύνευε το εθνικό τους κύρος!

«Δοκιμαστήκαμε από καύσωνες, από παρατεταμένες ανομβρίες. Παγετοί και χιόνια αφάνισαν ολόκληρες πλαγιές μας. Άνεμοι δυνατοί ξερίζωσαν βαθιά ριζωμένους κορμούς μας. Κι όμως τίποτα δεν είχε καταφέρει να απειλήσει τη συνέχιση του είδους μας. Η φυσική μας άμυνα μπορούσε τις πιο πολλές φορές να ξεπερνά κάθε είδους προσβολή.»

Οι κουκουναριές της Στροφιλιάς, υψίκομες, ευθυτενείς, γιγάντια μανιτάρια, έσβηναν απ' τον καημό τους. Κοκκίνισαν ολόσεμνες, παρά τη ρηγική θωριά τους!

«Σε όλη τη μακραίωνη ιστορία μας, μόνο ένας αποδείχτηκε ο χειρότερος εχθρός μας: ο άνθρωπος! Στο καταναλωτικό του πρότυπο θυσίασε τα πάντα. Θυσίασε και εμάς, τα δάση!»

«Μας υπερεκμεταλλεύτηκε! Μας αποψίλωσε! Χρόνο με το χρόνο, εκτεταμένες εκχερσώσεις απέκοψαν ύπουλα από τον ιστό μας πολλές συστάδες δέντρων μας. Κομμάτιασαν τους πιο σκληρούς μας βράχους και έσκαψαν πολύ βαθιά, αρπάζοντας τη δύναμή μας. Κοπάδια υπερβόσκησαν λιβάδια, λαγκαδιές μας! Αφάνισαν τους θάμνους μας. Υλοτόμησαν αχόρταγα τα δέντρα μας, για να... χορτάσουν την αχόρταγη καταναλωτική τους πείνα!»

Πανύψηλες βελανιδιές, καλλίφωνες ορχήστρες απέμειναν να αναπολούν παρθένα δρυοδάση, που κάλυπταν στο παρελθόν αδιάβατες εκτάσεις.

«Δε δίστασαν να μας βρομίσουν, πετώντας οπουδήποτε σκουπίδια! Πλαστικά, αλουμίνια, απόβλητα κάθε λογής ρυπαίνουν χρόνια άλιωτα τις ρίζες μας, νεκρώνοντας τη γη μας.

Κι αν αποφάσισαν να νοικοκυρευτούν με τις χωματερές τους, συχνά παραβιάζουν τους κανόνες λειτουργίας τους.

Οι ρύποι τους μαυρίζουν το κορμί μας, φράζουν τους πόρους μας, καταδικάζοντάς μας σε ασφυξία. Κι όσο κι αν απορροφούμε διοξειδίο, τα νέφη δεν ανοίγουν την καρδιά μας. Γιατί τα δάση συνεχώς μειώνονται, ενώ το ανθρώπινο το γένος συνεχώς πληθαίνει.

Κι οι μηχανές το ίδιο. Οι εξατμίσεις μολύνουν ασταμάτητα ... και τα φουγάρα! Κι εμείς όλο και λιγοστεύουμε...» ψέλλισε ξέπνοη μια βελανιδιά.

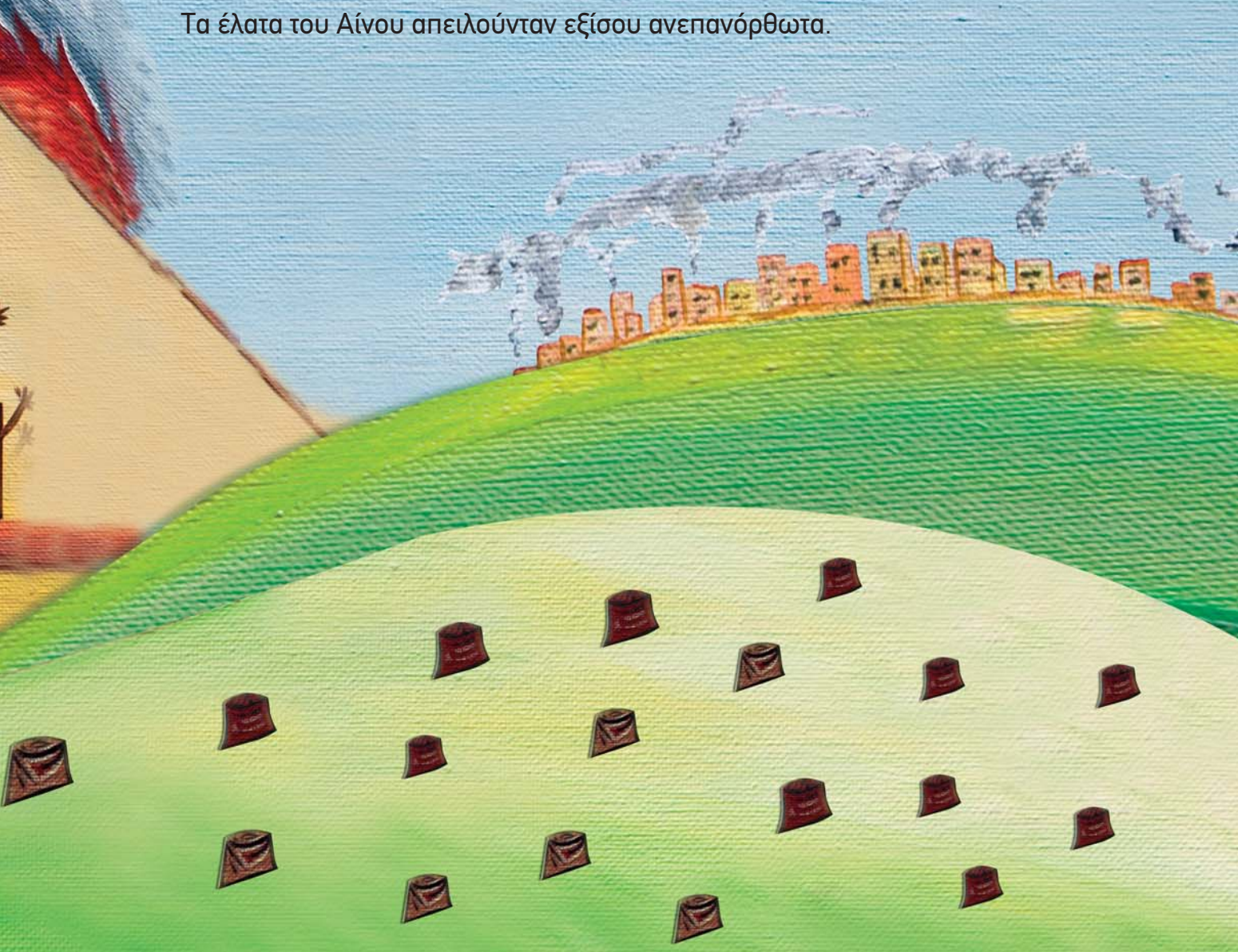
«Άνθρωποι! Αποκάμαμε από την όξινη βροχή, τη μόλυνση, τους ρύπους.

Και τώρα το χειρότερο... Πύρινη κόλαση παντού, φέρνοντας γκρίζα τύχη! Αρχόντισσες αλύγιστες, νυφάδες καρπωμένες, δέντρα στηλά που κράτησαν γενιές μέσ' τους αιώνες, στάχτη σκορπίστηκαν στη γη, σε μια στιγμή για πάντα!»

Τα πεύκα της Πάρνηθας κάθε χρόνο ζούσαν τον ίδιο εφιάλτη. Μα ήταν αμφίβολη πλέον η συνέχιση του είδους τους.

«Βάλθηκαν να κάψουν ό,τι απέμεινε στη χώρα, χωρίς να μας αφήσουν περιθώρια αναχαίτισης! Μας αφόπλισαν, σ' έναν άνισο αγώνα επιβίωσης, φανερώνοντας την αδίστακτη ψυχή τους».

Τα έλατα του Αίνου απειλούνταν εξίσου ανεπανόρθωτα.

«Δείχτηκαν με εγωισμό απέναντι σε ό,τι άλλο έχει ζωή στη φύση! Κι από ισότιμοι και εξίσου όλοι πολύτιμοι στην αλυσίδα της ζωής, ξεχώρισαν το είδος τους... ως πιο σπουδαίο... σκάβοντας οι ίδιοι μόνοι τους το λάκκο τους!»

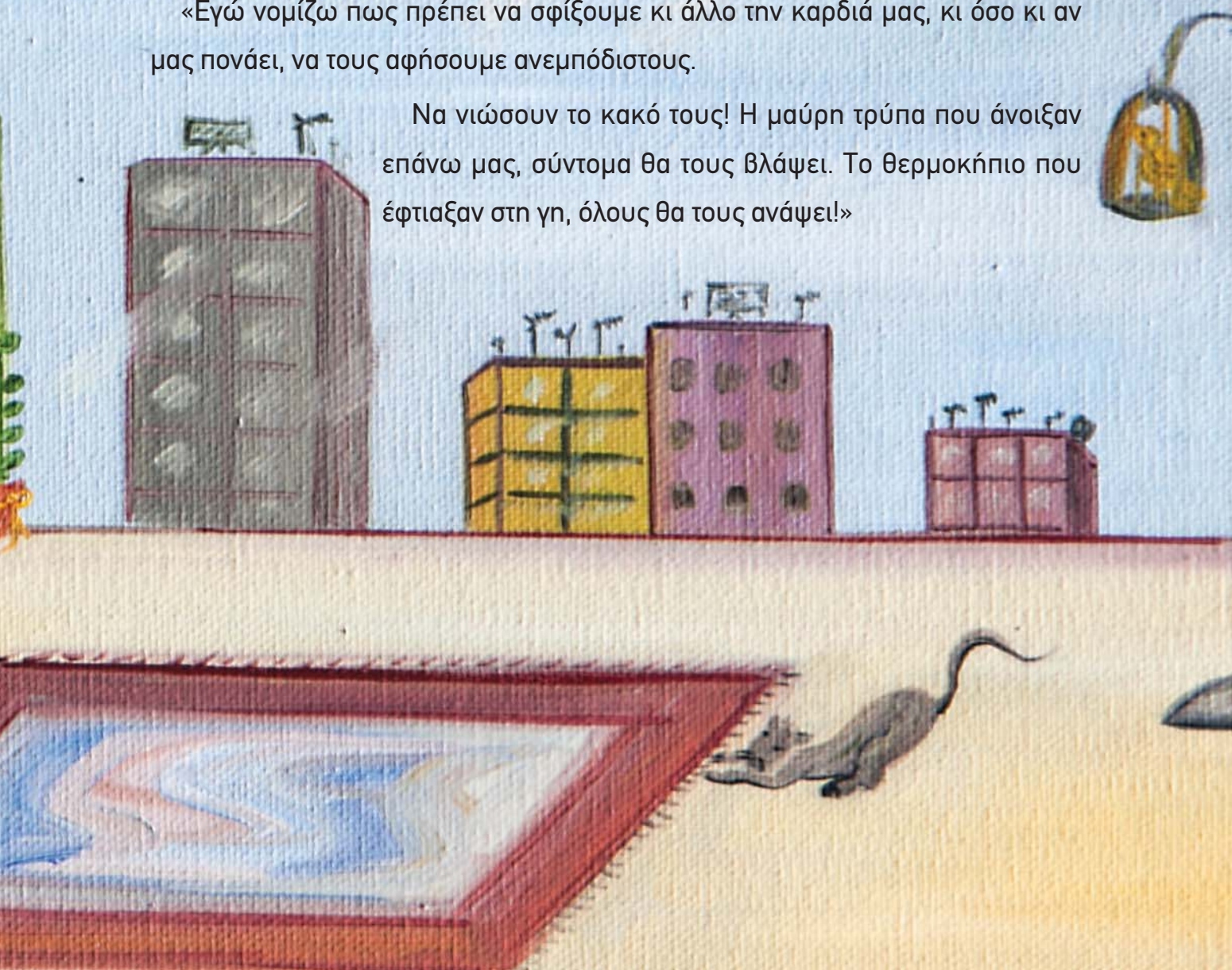
«Μα δε σκέφτηκαν το βασικότερο; Το οξυγόνο που τους δίνουμε;

Καταπίνουμε τις βρομιές τους και τους χαρίζουμε ζωή! Αν λείψουμε εμείς, ο βασικότερος πνεύμονας της Γης, ποιος θα κρατήσει τον κύκλο του οξυγόνου στον πλανήτη;»

Τα φυλλοβόλα σείστηκαν απ' τον εκνευρισμό τους. «Και τον κύκλο του νερού!» πετάχτηκε ασθμαίνοντας ο υδροχαρής Φράξος, αντέχοντας πια οριακά στην ξηρασία των άνδρων καλοκαιριών, ενώ κάποτε μούσκευε στον υγρότοπο της λιμνοθάλασσας.

«Εγώ νομίζω πως πρέπει να σφίξουμε κι άλλο την καρδιά μας, κι όσο κι αν μας πονάει, να τους αφήσουμε ανεμπόδιστους.

Να νιώσουν το κακό τους! Η μαύρη τρύπα που άνοιξαν επάνω μας, σύντομα θα τους βλάψει. Το θερμοκήπιο που έφτιαξαν στη γη, όλους θα τους ανάψει!»

Οι φοίνικες του Βάι αναδεύτηκαν στο άκουσμα της φοβερής απειλής. Μπορεί να κρατούσαν απ' τη θερμή Αφρική, όμως μια τέτοια αλλαγή δε θα την άντεχαν.

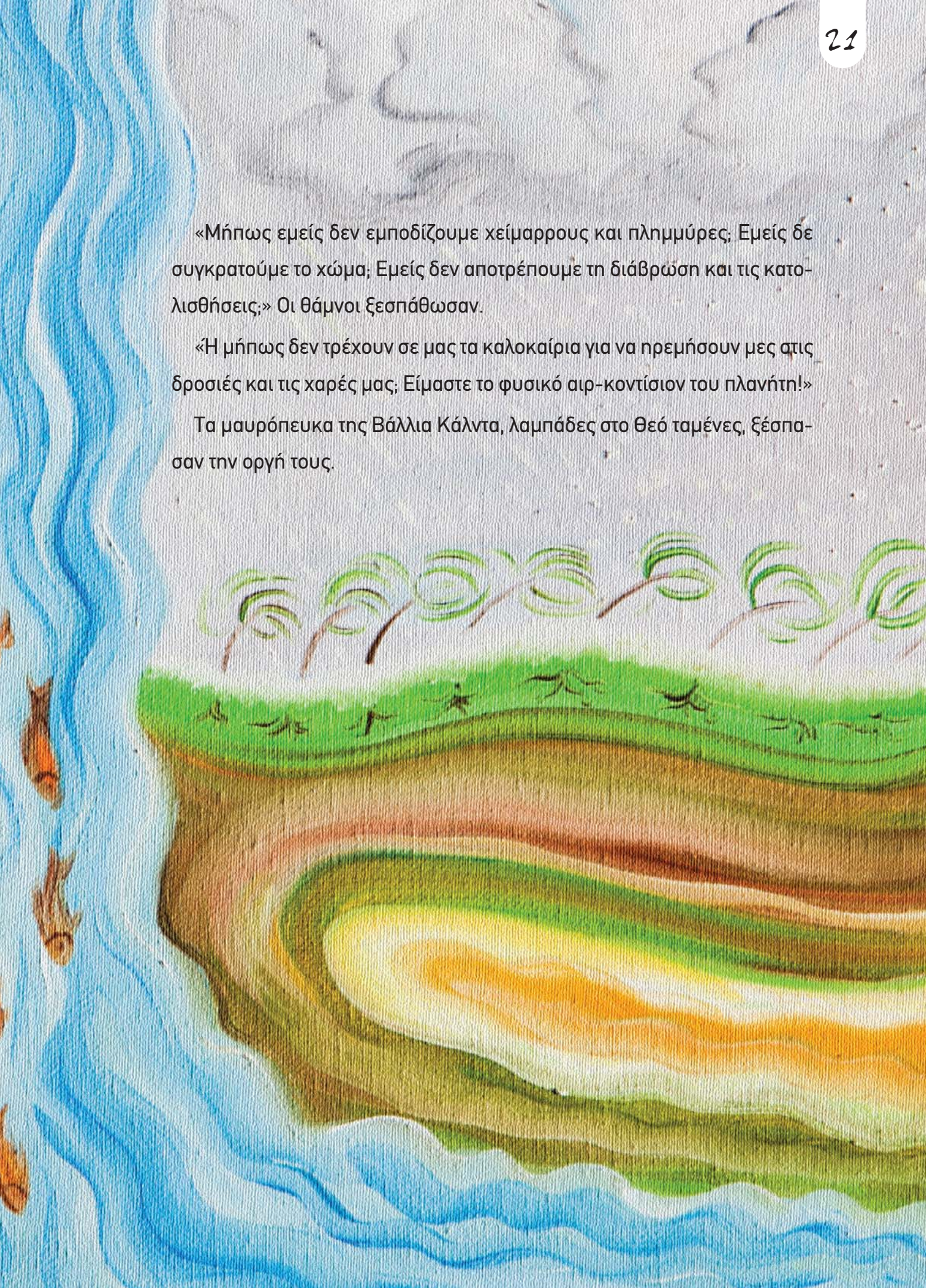
«Να τους συνετίσουμε εμείς!» Τα δέντρα θέριεψαν. «Να τους μιλήσουμε για όλα τα καλά που τους προσφέρουμε. Να τους θυμίσουμε πως εμείς καθαρίζουμε την ατμόσφαιρα απ' όσα αιωρούνται κι είναι επιβλαβή για την υγεία τους!»

«Μήπως εμείς δεν εμποδίζουμε χείμαρρους και πλημμύρες; Εμείς δε συγκρατούμε το χώμα; Εμείς δεν αποτρέπουμε τη διάβρωση και τις κατολισθήσεις;» Οι θάμνοι ξεσπάθωσαν.

«Ή μήπως δεν τρέχουν σε μας τα καλοκαίρια για να ηρεμήσουν μες στις δροσιές και τις χαρές μας; Είμαστε το φυσικό αιρ-κοντίσιον του πλανήτη!»

Τα μαυρόπευκα της Βάλλια Κάλντα, λαμπάδες στο θεό ταμένες, ξέσπασαν την οργή τους.

«Είμαστε... είμαστε... είμαστε! Είμαστε εδώ για να εκδικηθούμε!» Ο Όλυμπος αγρίεψε. Ήταν αποφασισμένος να μη χάσει τον έλεγχο της κατάστασης. «Αυτή την καλοσύνη μας εκμεταλλεύονταν πάντα και την ανοχή μας!»

Οι αντοχές είχαν πλέον εξαντληθεί.

«Είμαστε εδώ για να αποδώσουμε το δίκαιο της φύσης! Να απαιτήσουμε την αρμονική συνύπαρξη όλων των ειδών και των στοιχείων του κόσμου!» Ο πυκνόφυτος άλλοτε Ταϋγетος, πληγωμένος πια από χίλιες μεριές, βυθισμένος στη θλίψη, ήταν εξίσου ανυποχώρητος.

Ο Όλυμπος αντάριασε στα λόγια του. Οι μνήμες του καλοκαιριού δε σβήνονταν ούτε στιγμή απ' το μυαλό του.

«Το γένος των ανθρώπων δε θα μας αφανίσει! Εκατομμύρια χρόνια δασοκάλυψης δε θα μας τη στερήσουν. Κι αν μέχρι τώρα ανεχόμαστε, θυσιά στο βωμό τους, με δρόμους να αυλακώνουνε συνέχεια το κορμί μας, να ροκανίζουν πόρους μας για να υψώνουν πόλεις και άφοβα τα εδάφη μας να τα υποβαθμίζουν, δε θα επιτρέψουμε να συνεχίσουν μια ζωή σε βάρος μας. Έχουν τα ίδια δικαιώματα με μας οι άνθρωποι στα δάση!

Ξεπέρασαν όμως τα όρια, έχασαν κάθε μέτρο! Οι ίδιοι με τις πράξεις τους, παράλογα ενεργώντας, καθόρισαν και τις δικές μας τύχες. Αμείλικτοι μαζί τους ας φανούμε:

**Στα δάση πλέον θα μπορούν στο εξής να κατοικούνε,
μόνο αυτοί που εδώ μπορούν, με παρρησία να πούνε,
αν έστω σ' ένα αγαθό το δάσος ωφελούνε.
Αλλιώς να φύγουν μακριά, εδώ μην ξαναρθούνε!»**

Τα φυτά αναδεύτηκαν. Να απολογηθούν! Όλοι να απολογηθούν. Και πρώτα εκείνα. Κι αν πράγματι είχαν καλό στο δάσος να προσφέρουν, εκεί να ζουν ειρηνικά, αλλιώς, για πάντα να χαθούν από της Γης τα δάση.

«Από μας φύεται ζωή, το λέει και τ' όνομά μας!» προτάχτηκαν τα σμέουρα.

«Μες στους βαθιούς ωκεανούς, τα πρώτα κύτταρά μας φύτεψαν τη ζωή στη Γη. Είμαστε οι παραγωγοί και...ας γινόμαστε τροφή!»

Τα φυτοφάγα ζώα κατέβασαν ντροπιασμένα τα κεφάλια τους. Κοκκίνισαν προς στιγμήν από τις τύψεις. Όμως...

«Αν δεν ήμασταν εμείς, οι ζωικοί... οι "φυτοφαγικοί!", πώς θ' ανασαίνατε εσείς; Χωρίς τη δική μας εκπνοή, μόνο με χώμα, ήλιο και νερό δε θα φτιάχνατε τροφή!» Βρήκε το θάρρος η αρκούδα, κοιτάζοντας κατάματα δυο νεαρές συστάδες κουμαριάς.

Τα ζώα άρχισαν να κερδίζουν έδαφος. Αν δεν υπήρχαν καν στη γη, τα φυτά θα πλήθαιναν πολύ, θα πέθαιναν απ' ασφυξία. Μα κι αν ακόμα έλλειπαν τα φυτοφάγα, τι θα έτρωγαν τα σαρκοφάγα;

«Μας πατούν, μας αγνοούν! Μόνο στα παραμύθια των παιδιών τους θυμούνται πως υπάρχουμε και εμείς!» πήραν σειρά τα μανιτάρια.

Οι μικροοργανισμοί όρθωσαν το ανάστημά τους όλο αυτοπεποίθηση. Αυτοί, μόνο καλά πρόσφεραν στο δάσος. Ποιος άλλος θα δεχόταν μες στις υγρασίες να γυρίζει μέρα νύχτα; Ποιος θα χωνόταν μες στη γη, ποιος θα πιανόταν με ψοφίμια;

«Κλείνουμε τον κύκλο της ζωής κι ανοίγουμε το δρόμο ν' αρχίσουν όλα πάλι απ' την αρχή!» υπερασπίστηκαν οι γαιοσκώληκες. «Ροκανίζουμε τα φύλλα τα ξερά, τα πεσμένα τα κλαδιά. Ταΐζουμε τη Γη με στοιχεία θρεπτικά, που είν' η αρχή των πάντων. Αν δεν ήμασταν εμείς, στρώμα παχύ από ψοφίμια και ξερά φυτά θα κάλυπτε τη γη, θα 'ταν αδύνατη η ζωή! Είμαστε το τέλος κι η αρχή!»

«Μπορεί να είμαστε άψυχα, χωρίς εμάς ωστόσο, δε θα μπορούσατε να σταθείτε πουθενά. Το έδαφός μας, θεμέλιο κι αγκαλιά. Σε μας ριζώνουν τα φυτά, σε μας φωλιάζουν ζωντανά!» Τα Αβιοτικά καμάρωναν για το δικό τους ρόλο.

«Οι πέτρες μας... κοντράρουν τη βροχή! Τα βράχια μας... ψηλώνουν το κορμί σας! Το έδαφός σας συγκρατούν, τους χείμαρρους νικάνε! Εμείς πλουτίζουμε τη γη, το έδαφος γεννάμε και ό,τι στοιχείο θρεπτικό σε μας μονάχα το χρωστάνε!»

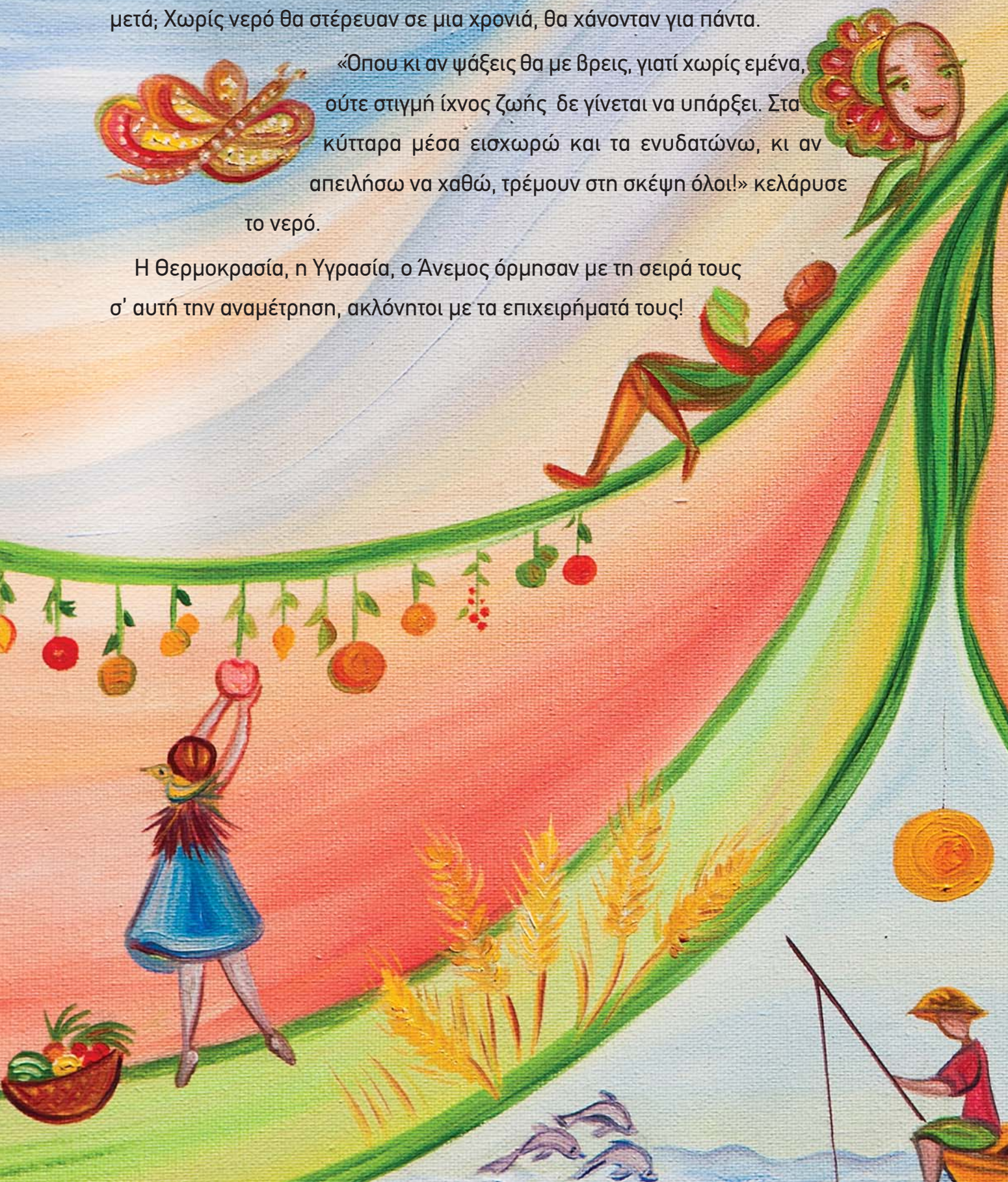

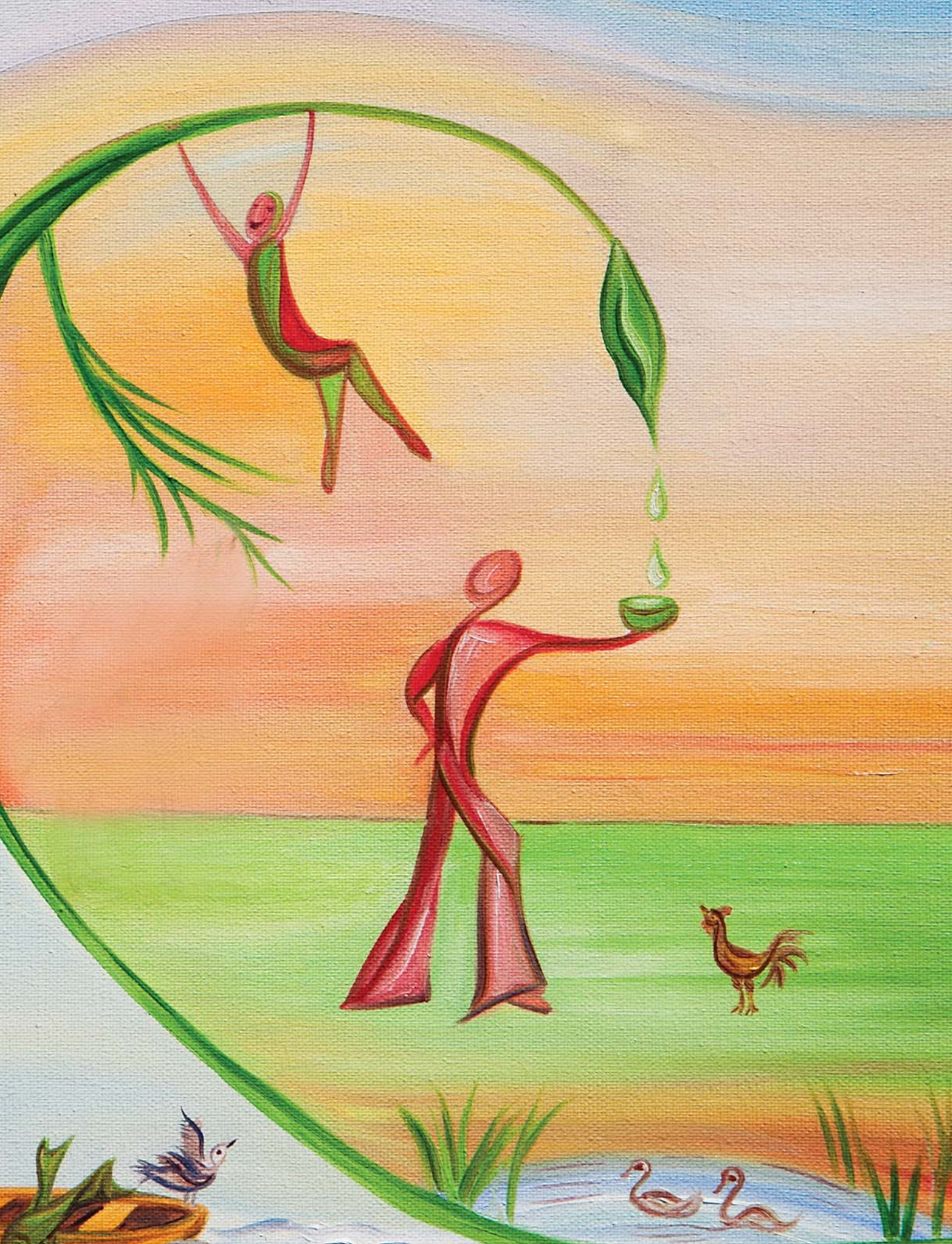
Οι πηγές, οι ρεματιές στραφτάλισαν τα κρύσταλλά τους στο βουητό ενός φόβου.
Αν δεν υπήρχαν τα φυτά να συγκρατήσουν χιόνι και βροχή, πώς θα κατέληγαν
μετά; Χωρίς νερό θα στέρευαν σε μια χρονιά, θα χάνονταν για πάντα.

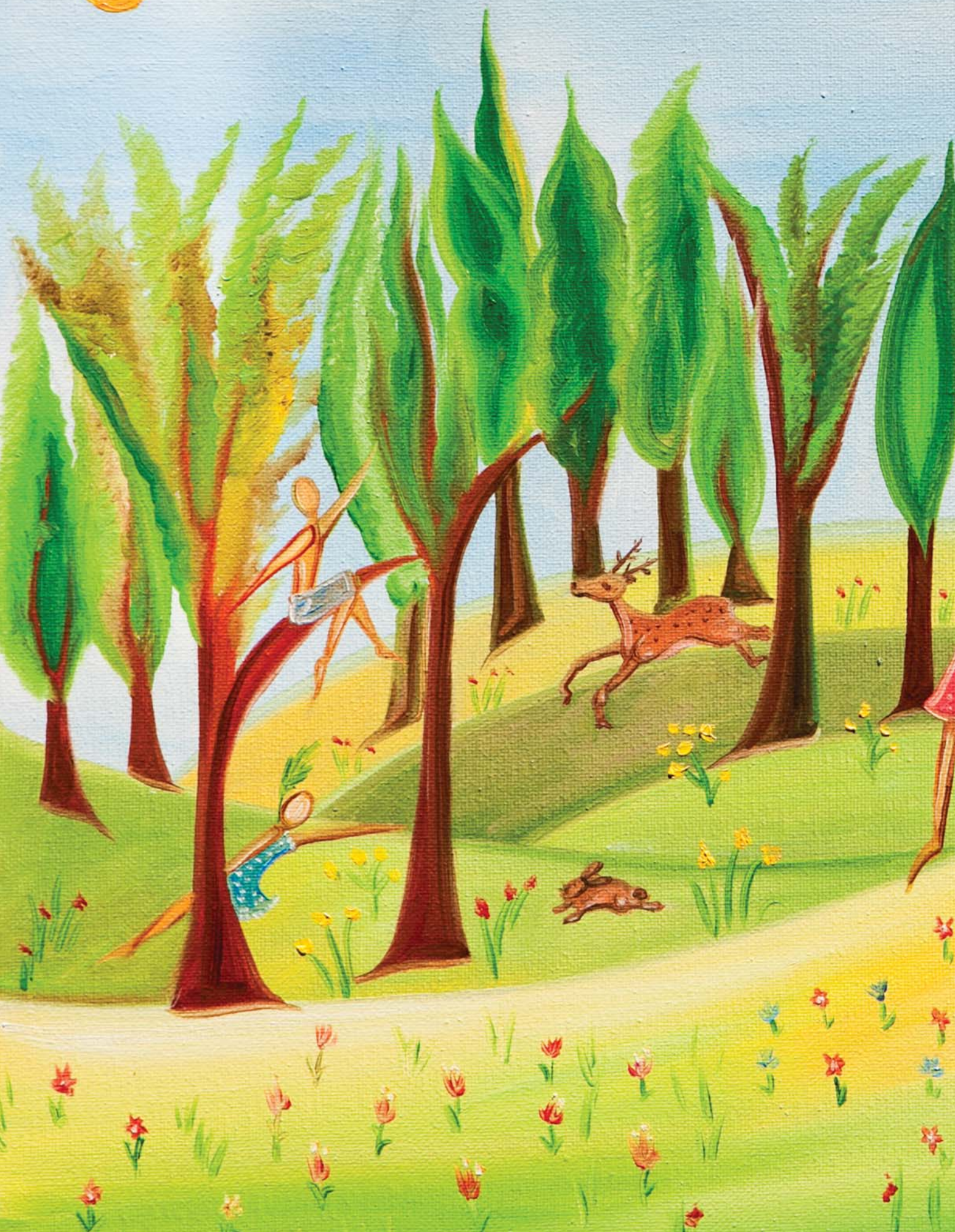

«Όπου κι αν ψάξεις θα με βρεις, γιατί χωρίς εμένα,
ούτε στιγμή ίχνος ζωής δε γίνεται να υπάρξει. Στα
κύτταρα μέσα εισχωρώ και τα ενυδατώνω, κι αν
απειλήσω να χαθώ, τρέμουν στη σκέψη όλοι!» κελάρυσε
το νερό.

Η Θερμοκρασία, η Υγρασία, ο Άνεμος όρμησαν με τη σειρά τους
σ' αυτή την αναμέτρηση, ακλόνητοι με τα επιχειρήματά τους!

«Για μας τρέχουν στα δάση να χωθούν, ιδίως τα καλοκαίρια! Την υγρασία αναζητούν και νιώθουν στα νερά τους. Κι όταν φυσήσει ο αέρας μας, υγεία εισπνέουν όλοι! Τις ευωδιές τους στέλνουμε και τη χαρά της φύσης. Το κλίμα καθορίζουμε, που τώρα το φοβούνται!»

Πνιγμένοι από ντροπή για το γένος των ανθρώπων, δυο χωρικοί έσκυψαν τα κεφάλια τους. Να μην ξανακόψουν ξύλα για τη φωτιά; Να μην ξαναβοσκήσουν τα κοπάδια τους;

«Οι εργοστασιάρχες φταίνει! Που δεν καθαρίζουν τα φουγάρα τους!» ακούστηκε μια φωνή.

«Και οι πολιτικοί, με τους ελαστικούς τους νόμους! Πληρώνουμε, σωπαίνουνε και... ήσυχη η ψυχή τους», βρήκε το θάρρος ένας άλλος.

«Τα έπιπλα τα θέλετε και τα χαρτιά πακέτα! Πίσω δεν κάνετε ποτέ, όλο και παραπάνω!»

Οι επιχειρηματίες, οι εργολάβοι, οι τεχνοκράτες είχαν έρθει προετοιμασμένοι. Δε θα σήκωναν αυτοί το βάρος του πλανήτη.

«Σας φτιάχνουμε τους δρόμους σας, για να περνάτε ωραία. Σας χτίζουμε τις βίλες σας και μας πετάτε τώρα; Όταν γκρεμίζουμε βουνά και κόβουμε τα δέντρα, δε σας πονάει βέβαια – ζητάτε μεγαλεία! Γέφυρες και μπαζώματα, γρήγορα να περνάτε!»

«Φταίμε οι αδιάφοροι εμείς! Οι ασυνείδητοι της γης! Τα δάση τα ρυπαίνουμε, τον κήπο όμως όχι. Στα δάση ρίχνουμε παλιά, στο σπίτι τα καινούρια!»

Οι ενοχές ξύπνησαν. Σε μιαν απολογία που δεν είχε τελειωμό, υπεύθυνοι, υπόλογοι, ανυποψίαστοι, αθώοι... χάθηκαν μέσα στις φωνές, αδιέξοδο, όπως πάντα. Αν δεν ανοίγαν τα παιδιά το δρόμο στην αλήθεια, ακόμα οι πιο ... «λογικοί» θα 'λέγαν παραμύθια.

«Σε μας, που είμαστε παιδιά, τώρα τη λύση βρείτε! Τον κόσμο που μας δίνετε κατάφυτο να δούμε! Όσα εσείς χαρήκατε κι εμείς να τα γευτούμε!»

Η απαίτηση χτύπησε σαν κεραυνός. Ποιος θα μπορούσε ν' αρνηθεί το δίκαιο των παιδιών; Ποιος θ' αγνοούσε το χρέος στις μέλλουσες γενιές; Αντί να βελτιώσουμε, εξαντλήσαμε, μολύναμε, ερημώσαμε...

«Το μέλλον είναι των παιδιών, γι' αυτά ν' αγωνιστούμε! Όσα βρήκαμε κι εμείς κι αυτά να καρπωθούνε. Πλαγιές ν' αναδασώσουμε, φρουρούς να αγρυπνούνε και νόμους απαράβατους να τα περιφρουρούνε. Σε κάδους ανακύκλωσης χαρτιά, γυαλιά, αλουμίνια, τέρμα στην κατανάλωση, αγάπη και φροντίδα!»

«Να βγουν μπροστά οι φιλικοί! Τόσα και τόσα λένε, για όσα είναι να συμβούν και να μας ερημώσουν. Οι οικολόγοι, οι χημικοί, οι βιολόγοι, όλοι! Οι επιστήμονες μπορούν, μονάχα αυτοί να δράσουν, έστω την ύστατη στιγμή, όλους να μας γλιτώσουν! Ήλιος, αέρας και νερό ενέργεια να δώσουν, για όσα ως τώρα σφάλαμε, αυτά να ξεχρεώσουν».

«Του κόσμου όλου οι σοφοί, αυτοί να υποδείξουν, πώς πρέπει να ενεργήσουμε. Τα ήθη ας ορίσουν! Κι υπόσχεση ας δώσουμε, Άνθρωποι του Πλανήτη, πως ό,τι κάνουμε στο εξής προς όφελος θα είναι!»

Ο Ύμνος του δάσους

«Το δίκαιο είναι των φυτών, των φύτρων, των χρωμάτων,
της γύρης και της ευωδιάς, των νέων βλαστημάτων.

Το δίκαιο είναι των μικρών, των ταπεινών μαστόρων,
στους ύμνους των κελαηδισμών, στο σκίρτημα των ζώων.

Το δίκαιο είναι στ' άψυχα που τα έμψυχα στηρίζουν,
στη μυρουδιά του χώματος, στη δύναμη της πέτρας.

Το δίκαιο είναι της βροντής, της μπόρας, της αντάρας,
είναι στ' αγιάζι του πρωιού και στη δροσιά της μέρας.

Το δίκαιο είναι στο διάσελο, στο σφύριγμα του ανέμου,
καθώς θροΐζει φυλλωσιές κι αρώματα ανεβαίνουν.

Το δίκαιο είναι της αυγής, όταν γλυκά χαράζει,
μέσ' από φύλλα και κορμούς και τη ζωή προστάζει.

Το δίκαιο βρίσκει σούρουπο, που μέσ' απ' τις φωλιές τους,
τριγμοί και κουκουρίσματα σιωπή βαθιά σημαίνουν.

Το δίκαιο με το μέρος μας, στα δάση ας ριχτούμε!
Ν' αγγίξουμε, ν' ακούσουμε, να δούμε, να χαρούμε!

Το δάσος είναι η ζωή, που μας καλεί κοντά της!»

ΤΕΛΟΣ

